

Idet bemærkes, at denne Gruppe af Invalidere nydere formentlig er langt den talrigste, bliver der herefter kun tilbage en mindre Del af Invaliderne, nemlig de, der siden Lovens Ikrafttræden den 1. Oktober 1921 er blevet Invalid, og som altsaa i et vist Tidsrum, det være sig kort eller langt, har betalt Invalidpræmie.

Ogsaa for disse Personers Vedkommende maa Ministeriet holde for, at Invalidere kan nedsættes i Henhold til de ovenfor anførte Betragtninger.

Naar man til Støtte for det Standpunkt, at den ved Loven af 1921 fastsatte Invalidere ikke kan nedsættes, særlig har henvist til Lovens § 10, hvorefter den Invalidere, der tilkommer de forsikrede, garanteres af Statskassen, skal hertil for det første bemærkes, at der efter Justitsministeriets Formening ikke ved denne Garantibestemmelse er tænkt paa nogen Garanti for, at Invalidere altid skal udredes med et uforanderligt Beløb, men at der herved kun er tænkt paa en Garanti for Tilstedeværelsen af Invalidereforsikringsfondens Midler paa samme Maade, som Statskassen indestaar for Overformynderiets Midler, jfr. Lov af 26. Maj 1868 § 5. Men det maa endvidere anføres, at Bestemmelsen i den nugældende Lovs § 10 om Statskassens Garanti oprindeligt hidrører fra det i Invaliditets- og Alderdomsforsikrings-Kommissionens Betænkning indeholdte Lovudkast § 33 (Betænkningens Side 157), hvor Talen var om en Invalidere, som skulde udbetales af en Rigsforsikringsanstalt, hvis Midler udelukkende hidrørte fra Præmier, og hvor der derfor var særlig Grund til en Bestemmelse om Statsgaranti.

For saa vidt det er gjort gældende, at Forholdet maa sidestilles med den Situation, at et privat Selskab har forregnet sig og budt gunstigere Vilkaar, end Præmierne kan svare til, og derfor selv maa bære Risikoen, hvis Forsikringsbeløbet bliver for stort, skal hertil bemærkes, at Berettigelsen af denne Analogi ikke kan anerkendes, idet Forholdet her aldeles ikke er det, at Staten har forregnet sig, idet man straks fra alle Sider har været klar over, at Præmierne aldrig kunde danne Basis for en saa høj Invalidere som 800 Kr. aarlig.

Heller ikke vil man med Rette kunne hævde, at der oprindeligt i Rigsdagen var Enighed om, at Invalidere skulde være uforanderlig, idet det netop af den af det paagældende Folketingsudvalg afgivne Betænkning af 1. Marts 1921 (Rigsdagstidende, Tillæg B. Sp. 733) fremgaar, at man haft Muligheden af en Nedsættelse af Invalidere beløb for Øje.

Endelig skal det anføres, at man efter Justitsministeriets Formening ikke af de af Loven benyttede formelle Udtryk er berettiget til at betragte Loven som en Forsikringslov, hvorimod denne efter sit virkelige Indhold maa anses som en Understøttelseslov, hvorved der af det offentlige ydes en meget betydelig Hjælp til Invaliderne. Det skal i saa Henseende fremhæves, at ca. Halvdelen af Midlerne tilskydes af det offentlige, at hele Ordningen ikke hviler paa Oprettelsen af en selvstændig Institution, et selvstændigt Forsikrings-Institut, men er knyttet til Sygekassevæsenet og undergivet umiddelbar Statsledelse, samt at Ordningen ikke kender nogen Kontrakt, der kan sidestilles med et Forsikringsselskabs Policer.

I Henhold til det ovenfor anførte maa Justitsministeriet formene, at der i hvert Fald intet vil være til Hinder for en Nedsættelse af Invalidere, for saa vidt Nedsættelsen kun berører en saa stor Del af Ydelsen, som kan siges at svare til de af Staten og Kommunerne ydede Bidrag til Ordningens Gennemførelse.

Svenning Rytter.

Bilfeldt.